திரிசிரபுரம், தமிழர் கூட்டுறவுக்கழக வெளியீடு, 3.

REGISTRAR OF BOOKS
2 JUN 1925
MADRAS

பழந்தமிழ்.

அ. சிவப்பிரகாசர்

பொருளுரை.

ஸரஸ்வதி அச்சுக்கூடம்,
திரிசிரபுரம்.

மே 1925.

222.935

“பழந்தமிழ்”

THE REGISTRAR OF BOOKS
2 - JUN 1926
MADRAS

FOREWORD

This Address, delivered before the Tamil Pandits' Conference held at Trichinopoly on the 11th and 12th April 1925. under the presidency of the Hon'ble Dewan Bahadur T. N. Sivagnanam Pillai B.A., Minister for Development, Madras, traces the history of the invention of Samskrit for literary purposes and exposes the culpable negligence of the Tamils who have quite forgotten their inexhaustible treasury and gone a-begging for words unsuited to the genius of their language out of mere glamour for novelty. It shows, further, how Tamil philology is ready to help in the formation of words from Tamil roots for expressing new technical and scientific ideas. It also blames the University of Madras for its step-motherly treatment of the Vernaculars under the old world notion that Samskrit was the mother of the South-Indian tongues, which no sane man, Indian or other, will now make bold to assert. It is high time for the reformed Madras University to disabuse itself of this unfortunate prepossession and to recognise the ancientness of the Tamil language and literature in the light of what Strabo, Ptolemy and Pliny, and Periplus

have said about the Lost Lemuria or Tamilakam as the cradle of the human race. The manifest injustice done to Tamil by the Boards of Studies and Examiners constituted of men whose knowledge of classical Tamil and of Tamil religion and philosophy is, in nine cases out of ten, next to nothing, or of men between whom and Tamil there is no love lost, or of men who, holding subordinate positions in the different walks of life they pursue, have not the courage of their conviction to speak out their minds, from purely prudential motives. The friends of Samskrit, whose kith and kin speak the Vernaculars without an exception, claim for it the double privilege of a classical language and a vernacular and lord it over in the Senate and in the Councils, because some of them have happened to hold high offices. Racial distinction has gone a long way to ignore the real merit and worth of eminently successful Tamil Pandits other than Brahman in the selection for the Tamil Boards and to pitchfork Brahman mediscritics in their place. With a view to weed out the foreign tares from the Tamil language and literature, to resuscitate precious Tamil words and idioms, and manners and customs which are now obsolete, and to expunge the *inarticulated* Tamil prose which, in the name of easy intelligibility, has been put upon the public and come into vogue and is murdering the language itself, certain resolutions passed, at the conference, are given in this booklet, and the most important of them are about the formation of a Tamil

Academy and Library and the recognition by the Madras University of the independence and the riches of the Tamil language and literature, so that Tamil may be studied independently of its kindred for all examinations. The Tamil people are still apathetic in many matters out of ignorance of their storied past and small brochures like this are intended to educate them about their noble ancestry and vast possessions and make them rise to a sense of self-preservation and self-respect in these days of scrambling for honours, offices and titles. Should the Tamil people once recognise their ancient worth and their present degradation, they would throw off all stupid conventions and impositions, and respect and reverence their rich heritage which is second to none in its value and importance in the world. May the day come soon when our mother tongue will 'look the whole world in the face, for *she* owes not any man'!

M. S. PURNALINGAM PILLAI.

15th May 1925.

“ பழந் தமிழ். ”

OFFICE ... OF BOOKS 2 - JUN 1926 MADRAS

(1925 எப்ரலில், திரிசிரபுரத்தில் நிகழ்ந்த மூன்றாவது தமிழ்ப்பண்டிதர் பெருங்கூட்டத்தில், திரிசிரபுரம், சூசையப்பர் கல்லூரித் தலைமைத் தமிழ்ப் புலவர் அ. சிவப்பிரகாசர் ஆற்றிய பொருளுரை)

புலமும் நலமும் சிறந்த அனைவர்களே!

உண்மை கற்பனையிலும் வலிது: சுவைத்துண்ணத் தகாத மாத்திரைகள் விழுங்குதற்குரியன: அவை பொதுவே நற்சுவையற்றன: எனினும், அவற்றை விழுங்குதலே உடல் நலங்கருதும் பண்புடையார்க்குக் கடன். அங்ஙனமே ஈண்டு யாம்கூறும் வலிய உண்மைகளைத் தமிழ் நலம் தமிழர்நலம் கருதிக் கைக்கொள்ளல் வேண்டும்.

இங்கு பழந்தமிழ் என்றது, பேச்சிலும் எழுத்திலும் வழங்கும் புதுத்தமிழ் வேறு என்று காட்டற்கு. புதுத்தமிழ் பலகீரைத் துவட்டல் போலச் சுவையற்றது. கூத்திற்கோமாளி புனையும் உடைபோலக் கோரமானது: நகையே விளைப்பது. பழந்தமிழ் கலப்பில்லது: தூய்மையானது: இயற்கை வனப்புடையது. முப்பழம்போல இனிமையானது: திகட்டாதது: உண்ண உண்ண மேலும் மேலும் நசை விளைப்பது.

கோமாளிக் கூத்தும் அயர்ந்த மனத்தைக் கிளப்புவதன்றோ வெனின், அக்கிளர்ச்சி நிலையற்றது.

கிளர்ந்த அக்கணமே வெறுப்பைத்தருவது. ஆதலின் அதனை அம்மட்டில் நகராமேயன்றி நீள நகர இயலாது. ஆங்கிலநாட்டில் masquerade என்றும், fancy dress ball என்றும் கூடிவிளையாடுவர். அதன் பயன் ஒழுக்கக்கேடு தந்து மக்கள்முன்னேற்றத்தைத் தடுப்பதே. ஒட்டுப்படை உறக்கத்துக்குக் கேடு என்னும் பழமொழியும் கேட்டிருப்பீர்களே?

தூய பழந்தமிழ் கெட்டழிந்து புதுத்தமிழ் ஆகக் காரணமென்ன? சிலபழைய வீடுகளில் சில தூண்கள் உள்ளீடின்றி அத்தாயமாக நிற்கக் கண்டிருப்பீர்களே. அதற்குக் காரணமென்ன? செல்லும் சிதலும் உட்புகுந்து தூணின் உட்புறத்தைத்தின்று வெறுங் கூடாக்கி மண்ணும் மலினமும் நிறைத்து விட்டன. அத்தூண்கள் அணித்தில் ஒரு நாள் விழும்: அவை தாங்கி நின்ற கட்டிடமும் விழுந்தே தீரும். அதுவே போல், பழந்தமிழும், தமிழர் வழக்க பழக்கங்களும், பிறமொழிச் செல்லும், பிறநாட்டார் வழக்க பழக்கச்சிதலும் தின்றுவிட, அம்மொழிக் கழிவுகளாய மண்ணும், அவர்கள் வழக்கபழக்கத் திரிபுகளாய மலினமும் நிறைந்து, தூண் அத்தாயமாய் விழப்போகும் நிலையில் நிற்பதுபோலத் தமிழும் விழப்போகும் நிலையில் நிற்கின்றது. தமிழும் விழும்: அதனை ஆதாரவாகக் கொண்டிருக்கும் தமிழர் ஒழுக்கக் கட்டிடமும் விழும். இவ்வித இருண்ட வருங்கால நோக்கப் (gloomy future) கொள்ளற்கு அத்தாட்சியுண்டோ என்று கேட்பீர்களோ? வேறுசான்று கூறவேண்டா. நம்மைக் காட்டுதலே போதிய காட்டாகும். நம் பேச்சு கொச்சைத் தமிழாயிற்று. நம் எழுத்தெல்லாம் கொச்சைத் தமிழாயிற்று. நம் உணவு கொச்சையுணவாயிற்று. நமது உடையும் நடையும் கொச்சையாயின. நாமும் கொச்சை மக்களாயினோம். இம்மட்டோ! இனிநாமும் நாமல்லோமாவோம். தஞ்சா

ஆர் டிஸ்டிரிக்ட் போர்டார் நடத்தும் பள்ளிகளில் இந்தி மொழியைக் கட்டாயமாய்க் கற்பிக்கப் போகிறார்கள். இந்த விழுபுண், அழுகுபுண், தமிழ்நாடெங்கணும் படரும். ஆங்கிலம் மிகுதூரநாட்டார் மொழி அதுவந்தே தமிழை ஒதுக்கிவைத்ததென்றால் அரசுரிமை மேம்பாட்டுக் கிருக்கு நிறையப்புகுந்திருக்கும் இக்காலத்தில், அணித்தான நாட்டு மொழி இந்தியும் புகுந்தால் இனிச்சொல்லவும் வேண்டுமா? தமிழர் தம்வீடு பிறர்வீடு அறியாத எடுப்பார்கைப் பிள்ளையாயினர்! தன்னாலேதான் கெட்டால் அண்ணாவி என்ன செய்வார்?

இக்குழுவகத்தே எம் தமிழ்மொழி இயற்கையிலமைந்து வளர்ந்தது; நிறைந்தது; இலக்கணவரம்பு பெற்றது. எமது ஒழுக்கமும் கற்பாறைமேற்கட்டின கருங்கற்கட்டிடம்; அது இப்போது பழுது பட்டிருப்பினும் சிறு முயற்சிசெய்து திருத்திவிடுவோம் என்றுவாய் விண்ணாணம்பேசும் ஒருவர் உளரோ? உளரேல், அவர், அசையாத உறுதியுடையதென்று கருதிய அன்ட்வெர்ப் கோட்டையும் செருமானியர் லாங் ரேன்ஜ்கன்களுக்கு ஆற்றாது இடியுண்டதே; நமது தமிழ்க்கோட்டை, தமிழர் சமய ஒழுக்கக்கோட்டை ஓட்டையாயுள்ளதே; அது இனிவரும், சுயாட்சி பற்றிய லாங்ரேன்ஜ்கன்கள் வெடிகளுக்கு எவ்வாறு தப்பும்? என்று கடாவினால் என்ன விடை கூறவல்லார்?

(அன்று அக்கூட்டத்தில் இறுதியில் பொருளுரை பொழிந்த திருவாளர் பா. வெ. மாணிக்கம் நாயக்கரவர்கள், தமிழிலக்கணம் இயற்கை முறையாகிய கற்றாண்களாலமைந்ததெனவும் அதனைச் செல்லரிக்காதெனவும், ஆரியமுறைபற்றிய பிற்காலத் தமிழிலக்கணிகள் செய்த வேற்றுமை விதிகள் நிலைக்கவில்லையெனவும், இயற்கை முறை பற்றாமல் கற்பனை

(Convention) முறை பெற்ற ஆரியமொழி இறந்தொழிந்ததெனவும், புணர்ச்சிவிதி, சந்திவிதி முதலிய சான்றுகள் காட்டி நிறுவினார்கள். எனினும், ஊர்நடுவண் கற்கால் நிறுத்திக் கருங்கல்லாற் கட்டின கோயில்கள் போற்றுவாரின்றிப் படல் படலாகக்கீழ்வீழ்ந்து வருவதும், சுற்றுத்தெருக்களில் வாழும் அக்கோவில் வழிபாடுகொண்டோர் பிறசமயங்களிற்புக்குச் சர்ச்சுகளும் கோரிகளும் புதிதும் பெரிதுமாக இயற்றிச் சிறப்புச் செய்தலையும் கண்டிலமோ? உயர் குலத்தோர் எனத் தருக்கும் வெள்ளாளர் மட்டுமன்றித் தாழ்குலத்தார் என்போரும் நாளிதுவரையில் பண்டைப்பரம்பரை வழக்கங்களைக் கைவிட்டுத்தாம்செய்யும் சடங்குகளில் தீயிலிடும்முறைகளைக் கைக்கொண்டு தாமும் ஆரியரெனத்தருக்குதலையும் கண்டிலமோ? இக்கொள்கை மாறுபாடுகளைத்தடுக்க நம்மவருள் யாவர் முயல்கின்றனர்? இன்னும் பண்டைத்தமிழ்த் தெய்வங்களாகிய ஐயன், சாத்தன், முருகன், காமன், கொற்றவை, மாரி முதலிய தெய்வங்களைச் சிறு தெய்வங்களென்றும், அவைகளை வழிபடுதல் தகாதென்றும், கருதியும், பிறர்க்குப் புகட்டியும் வருகின்றார்கள். இம்முயற்சிகளைத்தடுப்பாரெவர்? தடுப்பதெவ்விதம்? நமது நாயக்கரவர்களே தெரிந்து தெளிவிப்பார்களாக.)

இவ்வாறு உவமை முகத்தாற் கூறினால் கருத்து வெளிப்படாது. தெளிவாக, வெளிப்படையாக, விரிவாகக்கூறுதல் இன்றியமையாதது. ஆதலின் கூறுகின்றோம்.

ஐரோப்பாக்கண்டத்தில், கிரேக்கர் அதீனியர், மூதன் முதல் நாகரீகம் பெற்று மேம்பட்டார். அவர்களிடத்திலிருந்து உரோமர் கற்று நாகரீகம் பெற்று, பிறநாடுகளை ஆயுதவலியால் வணக்கி, தமக்குக்கீழமைந்த நாடுகளிலெல்லாம், கிரீக், லத்தீன்மொழிகளைப்

பாப்பினர், பின்னர், ஆங்கிலர், டேனியர், நார்மனியர், டச்சுக்காரர், போர்த்துகேசியர், பிரான்சியர், ஸ்பானியர் முதலியோர் கிரீக் லத்தீன் மொழிகளைப்பயின்று நாகரீகம்பெற்று, உரோமர் கிரேக்கரினும் மேம்பட்டனர். அவர்களுள்ளே, டச்சுக்காரர், போர்த்துகேசியர், பிரான்சியர், ஆங்கிலர் முதலியோர் பிழைப்புக்கு வழிதேடி மெல்லமெல்ல ஓட்டிவந்து இந்தியாவிலும் வாணிகஞ்செய்வோராய்ப் புகுந்தனர். அவர்கள் முதலிற் புகுந்தநாடு தமிழ்நாடே.

அவர்கள் புகுந்தபோது, தமிழ்நாடு இருந்த நிலைமை மிகவேடிக்கையானது. நகைக்கத்தக்கது. இரங்கத்தக்கது. நாடெங்கணும் சாதிச்சண்டை, சமயச்சண்டை. மக்களுள்ளே, நான்பெரியன், நீசிறியன், நான்செல்வன், நீவறியன், நான்பிராமணன் நீசூத்திரன், க்ஷத்திரியரும் வைசியரும் ஒழுக்கங் கெட்டு அடிமாண்டு போயினர்: நான் சந்திரனுக்குப் பிறந்தேன் அதனால் உயர்ந்தேன்: நான் சூரியனுக்குப் பிறந்தேன், அதனால் உயர்ந்தேன், நான் அக்கினியில் பிறந்து உயர்ந்தேன், நான் கங்கைக்குப் பிறந்து உயர்ந்தேன்: நான் பெருந்தாலி கட்டுவேன், நான் சிறு தாலிகட்டுவேன், நான்தாலி தொங்கக்கட்டுவேன், நான் தாலி உள்ளங்கழுத்தில் கட்டுவேன், நான் காரை கட்டுவேன், நான் பாடகம் பூணுவேன், நான் நாது வடிப்பேன், நான் தோடு போடுவேன், நான் முன் கொய்சகம்(கொசவம்) வைப்பேன், நான் பின் கொய்சகம் வைப்பேன், நான் ரவிக்கை போடேன், நான் ரவிக்கைபோடுவேன், நான் ஜாக்கெட்டு போடுவேன், நான் திருநீறு குழைத்திடுவேன், நான் குழைக்காமற் பூசுவேன், நான் கால் வைத்து நாமம் போடுவேன், நான் கொண்டி ந… போடுவேன், நான் வடமன், நான் சுமார்த்தன் … சைவன், நான் பிரமன் முகத்தில் பிறந்தவன் … வன் மகன், நான் திரு

மால் மகன், நான் தீண்டத் தக்கவன், நான் தீண்டேன், என்று, ஐயையோ! அநியாயம்! இவ்வாறெல்லாம் வேற்றுமை பேசி ஒருவரை ஒருவர் வெறுத்தார்கள். நானே உயர்ந்திருக்கவேண்டும், நானே வாழவேண்டும், நானே அதிகாரம் பண்ண வேண்டும், என்று ஒவ்வொரு கூட்டத்தாரும் உழைப்பார் சோறு இளைப்பாறி உண்ண வகை தேடினார்கள். அதனால் நாட்டில் வாணிகமும் கைத்தொழிலும் குடிவிட்டுப் போயின- உழைப்பாரில்லை. செத்தாலும் சாகலாம், தொழில் செய்வது உயர்ந்த குலத்துக் ஈனம். ஆனால் பசிவிடுமா? பசி இழிதொழில் செய்யத் தூண்டிற்று, இழிதொழிலே (இரத்தலே) மேலானதென, வாய் வன்மை பேசிற்று. உள்ளம் பீடழிந்தது. உயர் குலத்தோர் எய்த்து வயிறு வளர்க்கத் துணிந்து எவ்வித இழிதொழிலும் செய்தனர். இந்நிலைமையை வந்தொட்டிகளாக வந்த ஐரோப்பியர்கள் கண்டு கொண்டனர். பொருளாசை காட்டினார்கள். தங்களுக்குள், ஒருவரை யொருவர் வெருட்டியோட்ட நம்மவர்களைத் துணை கூவினார்கள். பிறரை யெல்லாம் நம்மைக்கொண்டே குறைத்து ஆங்கிலர் தலைப்பட்டார்கள். உலகாநுபூதி கூறுமாறு "ஒண்டவந் தூர்ப்பே யுரப்பிய கதைபோல், குரக்கு நீதியிற் கொண்டரசு செலுத்த்"த் தொடங்கினார்கள். குடிகெட்டோம், அடிமைக் குடிகளாயினோம். ஆங்கில ஆட்சியினாலோ? அன்று. அன்று. அதற்கு முன்னே பலநூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னரே நம்மவர்க்குள் (slave mentality) என்ற அடிமையுள்ளம் வந்து விட்டது. இவ்வளவு கேட்டிற்குங் காரணம் யாது? தமிழ்ப் பகைஞர் தமிழ்நாட்டில் நிலைக்களவுறுதி பெற்றதும், அ[illegible]வழிபட்டு நம்மவர்க்குள் மொழிப்பற்று அற்று[illegible]துமே காரணம். வேறு காரணங் கூறுதல் பொ[illegible]. தம்மொழிப் பற்று

ஏன் அற்றது? எதனால் அற்றது? என்னில், கூறுவேம், பற்றுள்ளஞ் செய்து கேளுங்கள். இன்றேல் விளங்காது. கூறுவேம்பால் வெறுப்புந் தோன்றும்.

தமிழ் மக்களொற்றுமை என்னும் மரத்தில் மொழிப்பற்று என்னும் முளை தோன்றி வளர்ந்தது. அம்முளையைப் பொதுமொழியாகிய ஆரியம் என்னும் கற்பனைப் புழு தோன்றித் தின்று விட்டது. விடவே, அம்மரத்தில் பக்கக்கிளைகளாகிய வடுகு கன்னடம், குடகம், துளுவம், ஈழம் பல்கின. நடுமரக் கிளையாகிய தமிழ் வளர்ச்சிகுன்றி நலிதலுற்றது. நலிவுற்றும் நெறுக்குற்றும் தமிழ் தனக்கியல்பாயுள்ள இயல் வலிமையால் முட்டித் தோள் கொடுத்து இறந்தொழியாது எஞ்சி நிற்கின்றது. அப்புழு அம்மட்டில் நில்லாமல், மரத்துள்ளும் புகுந்து அரித்துத் தின்று கொண்டே, தான் அம்மரத்தைப் பெற்று வளர்ப்பதாகப் போலியுரிமை காட்டுகின்றது. அப்பொதுமொழி சமயநூல்மொழி யாயினபின் அதனைக் கையாண்ட காரணம் பற்றி ஆரியர் எனப் பெயர் கொண்டோர் தான்தின்னித்தினம் மிகுந்து கற்பனைப் புராண கதைகள் பலவற்றை எழுதிப்பரப்பி, ஒவ்வொரு கூட்டத்தாருக்கும் சந்திரகுலம், சூரியகுலம், அக்கினி குலம், இந்திரகுலம், கங்காகுலம், என்று இன்னோரன்ன புராணப் பொய் வரலாறு புனைந்து புகட்டி ஏமாற்றி வேற்றுமை விளைவித்துக் கூட்டங் குலைத்து விட்டார்கள். அதனால் வந்தொட்டிகள் நன்மையடைந்து நம்மை அடிமைகொள்ளக் காரணமாயிற்று. ஆரிய மொழிப்பற்றுடையோர் ஆரியமேதாய்மொழியென்று பொய் பாராட்டுதலையும், தமிழரும் தமது மணச்சடங்கு பிணச்சடங்குகளில் ஆரியத்தை வழங்குதலையும் கண்ட ஐரோப்பியரும் ஆரியமே தாய்மொழி உலக முதன்மொழி என்று கொண்டு, தமது மொழியியல்நூல (Philology)களில் ஆரியத்துக்குத் தலைமை

தந்தனர். அதற்குக் காரணம், அதனுள் பல மொழிச் சொற்களும் பயின்றிருப்பதுவே. இக்கொள்கை சரியா என்பதைச் சற்றே உசாவுவோம்.

“ பன்மொழியிற் சொற்கள்பல ஆரியத்திற் பயிலுமங்
[தப் பண்பினாலக்
கோன்மொழியே முதன்மொழியென் றறைகூவு மறி
[ஞர்தங்கொள்கை

வலியுள்ளதாமா? ஒருக்காலும் ஆகாது பிச்சைக்காரன் கப்பரைச்சோறுபோலாம். அச்சோறு தானட்ட சோறாகாது இரப்புச் சோறேயாம். அதுபோலவே ஆரியமும் பொதுமொழியாய் இரப்புமொழியேயாம். இன்னும் பல சான்றுகள் காட்டுவேம். ஒரு கண்காட்சிப்பொதுவில் பல நாட்டுக் கைத்தொழில் வன்மை காட்டும் பொருள்களும், புதுமையான இயற்கைப் பொருள்களும் செறித்து வைக்கப்பட்டிருத்தலினாலே அக்காட்சிச்சாலை முதற்றொழிற்சாலையும், அகன்ற உலகமும் ஆகுமா? ஆகுமேல் ஆரியமும் முதன் மொழியாகும். ஒரு பொழிலிற் புகுந்தானொருவன் ஆண்டு வாழை பலா மா முதலிய மரங்கள் பழுத்திருக்கக்கண்டு, பின் அப்பொழில் நடுவண் ஒரு பெருங்குடிசையில் பலவகைப் பழங்களும் குவியல் குவியலாக நிறைத்திருக்கக் காண்பானாயின் அம்மரங்களினின்றும் அப்பழக்குவியல்கள் தொகுத்தன எனக் கருதுவானோ? அக்குவியற் பழங்களே அம்மரங்க[illegible]ற் சென்று ஒட்டிக்கொண்டன என்பானோ? கூர்ந்து [illegible] விடை கூறுங்கள். களஞ்சியம் நிறைய [illegible]ம் பிறதானியங்களுங் கண்ட ஒருவன் பின்பு[illegible]ற்சென்று நெல் முதலியன விளைபயிர்களைக் கண்டு இப்புலங்களின் விளைந்த நெல் முதலியன அக்களஞ்சியத்திற் செறித்தன என்பானா? அக்களஞ்சிய நெல்லே புலங்களிற் பயிர்களிற் புகுந்தன என்பானா?

கூறிக்காட்டுங்கள். இனி ஆரியத்தினின்று தமிழ் முதலியன தோன்றினவா? தமிழ்முதலியவற்றினின்று ஆரியம் தொகுத்ததா? மெய்யுணர்ச்சியோடு கூறுங்கள்.

இனி, ஆரியம் பொதுமொழியாயின் அது தோன்றக் காரணமென்ன? என்பீர்களாயின் தமிழும் ஆங்கிலமும் பயன்தரு மொழிகளாயிருப்பவும், இந்திமொழியைப் பள்ளிகளிற் பயிற்றவென்று தஞ்சை டிஸ்டிரிக்ட்போர்டு தீர்மானஞ் செய்வானேன்? என்று வினவுவேம். இந்தியாவில் சுய ஆட்சி வருவதற்கும் வந்தபின் பலமொழிபயிலும் பலநாட்டு மக்களும் தம்முள் கூட்டுறவுகொண்டு ஒற்றுமையாய்ப் பயின்று ஆட்சிநலம் பெறுதற்பொருட்டும் என்று விடையிறுப்பீர்கள். சரிதான்: இந்திமொழி நாட்டுக்குள் குடும்பமொழியாய்ப்பரவுதல் இயலுமா! இந்திமொழி பயின்ற தமிழர் சிலர் அரசியல் முறைக்குள் புகுந்தது கொண்டு செருக்குக்கொண்டு அது பயிலாத பொதுமக்களை வருத்தியொடுக்குவார்களன்றோ? அதற்கென்ன செய்வீர்கள்? அன்றியும், இந்திமொழியை பிறநாட்டார்களும் அரசியல் மொழியாய் பேச்சிற்பயின்றுவிட்டால், இந்துஸ்தான வடநாட்டில் இந்தி பேச்சுவழக்கற்று இறந்து போமா? விடைகூறுங்கள். அதுபோல, ஒரு நாட்டுமொழியாய், அதன் இன்றியமையாச் சிறப்புக் கருதிப் பிறநாட்டார் ஒரு காரணத்தால் கைக்கொண்டதாய் இருந்ததானால், அது, இருந்தநாட்டில் பேச்சு வழக்கற்று இறந்து போமா? கருதிப்பாருங்கள். இன்னும் அதிகமாகப்பவி பேச்சுவழக்கில் வளரவன்றோ வேண்டும்? அவ்வாறின்மையாலேயே ஆரியமொழி வழக்கற்ற கற்பனைமொழி என்று உறுதியாய் தமதுடா? தமக்கென ஒன்றின்றி, அறிவும் நலமும் வழங்கவும் எல்லாம் இரவலாகப்பெற்று மேம்பட்டு வாழும் ஐரோப்பியரும், இவ்வாரிய மாயப்பொய் பலகூட்டிப் புனைந்த தற்புகழ்ச்சியுரைகளை நம்பினதனாலன்றோ,

நாம் முதலிற் புகுந்தது தமிழ் நாடாயிருந்தும் அதற்குரிய தமிழ் மொழியை மதக்காமலும் ஆராயாமலும் கைவிட்டார்? தமிழ்மொழியின் உட்புகுந்து துழாவிய (Dr. Caldwell, Dr. Pope, Prof, Oppert.) முதலானவர்களும் ஆரிய மாயை மயக்கம் இன்னும் நன்கு தெளியாதவர்களாய் அக்கொள்கையைச் சார்ந்தே எழுதி யொழிந்தார்கள். ஆரியமொழி பயின்றோர் ஆரியர் என்ற உண்மையை மறைத்து அவர்கள் கூறி— பொய்மொழியிலீடுபட்டு, ஆரியர் என்ற தனிக்கூட்டமொன்று இருந்ததாகவும், ஆரியவர்த்தம் என்பது ஒரு தனி நாடென்றும் நம்பிக்கொண்டு, முயற்கொம்பு குதிரைக்கோடு மலடிமகன் போலும் ஆரிய நாட்டையும், ஆரியரையும், ஆரியப் பேச்சுமொழியையும் உலகத்துப் பலவிடங்களில் "வானத்தின் மீனுக்கு வன்றூண்டி விட்ட வகையதுபோல்" தேடி அலுத்து ஆரியநாடு மத்திய ஆசியாவிலிருந்ததென்றும், ஆரியர் வடமேற்குக் கணவாய் வழியாக இந்தியாவில் நுழைந்தார்கள் என்றும் கற்பித்தார்கள். அந்தக் கற்பனைக்கிணங்க, தமிழர் திராவிடரென்றும் அவர்கள் வடமேற்குக்கணவாய்வழி வந்தாரென்று சிலரும், வடகிழக்குக்கணவாய்வழி வந்தாரென்று சிலரும், கடல்வழியாக வந்தார்களென்று சிலரும் புளுகுச்சரித்திரங்களெழுதி வைத்தார்கள். அவர்கள் பண்டைத் தமிழ் நூல்களை ஆய்ந்து பார்த்திருப்பார்களானால், தமிழர் தென்கடல் நாட்டிருந்து மேல்கரையேறினவர்கள் என்றும், அவர்கள்மொழி தனிமொழியென்றும் உண்மை கூறியிருப்பார்கள். ஆயின் ஆரியமொழி தான் யாது? அதற்கும் தமிழுக்கும் உறவுதான்யாது? எனின் கூறுவோம்.

மொழிகள் மூவகைப்படும். அவை இயற்கைமொழி, செயற்கைமொழி, கற்பனைமொழி என்பன; அவற்றுள், இயற்கைமொழியாவது:—

"ஒருவ ரியற்று மயர்பகைப்பு நாளால்
வருமக்க ளெப்பொருட்கும் வாய்ப்பா ... டுத்துத்
தங்நிலத்துத் தோன்றி சொட்டுத் தாமே பெருவழக்காப்
பன்னிலப்பாட் டும்மியலி ... ன்னமொழி
மன்னியெவ் வாற்றும் வழிவிக்கந..."

மக்கள் தொடக்கத்தில் தங்கள் உள்ளத்துத் தோன்றின உணர்ச்சிகளைக் கண், வாய், கை முதலிய உறுப்புகளின் குறிப்புகளாலுணர்த்தினர். பின்னர் ஒலிக்குறிப்புகளால், உணர்த்தினர். அதன் பின்னர் ஒலிக்குறிப்புக்களினின்றும் சொற்கள் வளர்த்துக் கொண்டனர் என்று மொழிநூல் வல்லார் கூறுவார். அம்முறையே தமிழ் மொழியும் தமிழர் தென்கடற் கண்டமாகிய இலமூரி நாட்டில் வதியுங்காலத்து வளர்ந்து நிறைந்தது. இதற்குச்சான்று தமிழ்ச்சொற் களையெல்லாந் திரட்டி அவற்றிலுள்ள பூஜ்ச்சொற களையெல்லாம் பகுத்துப்பார்த்தால் அத்துணைச்சொற களும் சில ஒலிக்குறிப்புகளிலே அடங்கக்காணலாம். சான்றாக ஒரு குறிப்பு காண்போம். ர், ல், ழ், ண், ட், ஒலிகள் ஒலிக்குறிப்பாக வழங்கின. அவற்றுள் ஒன்று அர் ஒலிக்குறிப்பு. அதனின்று வளர்ந்த வற்றுள் சில. அரா, அரவு, அரவம், அரம், அராவு அரங்கு (பாடுமிடம்), ஆடரங்கு, அரற்று, அரி (பரல்) அரிதல், அருமை (நன்மொழிகூறல்), அரி (பறை), அருப்பம், அரண், அருள் முதலியன. இன்னும் பல. அர் என்னும் ஒலிக்குறிப்பு, அருமை (நன்மொழி கூறல்) யாகி, அருள் (அருமை செய்தல்) என்னும் உயர்ந்த பண்பை உணர்த்துதல் காண்க.

உர் என்னும் ஒலிக்குறிப்பினின்றும் வளர்ந்த சொற்களைப் பாருங்கள். உர், உரறு, உராறுதல், உராய், உராய்ஞ்சு, உரசு, உரைசு, உரப்பு, உரப்பல், உரு (அச்சுறுத்து), உருமு, உரும், உருப்பு (முழக்கு)

உரை, உருது, உருக்கம், உருள், உருட்டு முதலியன. இன்னும் பல.

சுர் என்றும் ஒலிக்குறிப்பினின்றும் வளர்ந்த சொற்களையும் பாருங்கள்:- சுர், சுரசுர, சுர்சுரப்பு, சுரள், சுரண்டு, சுரணை (ஸ்மரணை). சுரப்பு, சுரபி(பசு) சுரி, சுரிவு, சுரிப்பு, சுருள், சுருங்கு, சுரை, சுரா, சூரி, சூரியன், சூரன், சூரம், சூரப், முதலியன. இன்னும்

இவ்வாறே சொற்களைப் பகுத்துக் கண்டால், பெரும்பான்மைச் சொற்கள் ஒலிக்குறிப்பில் அடங்கும். அவற்றினின்றும், பெயர்கள், பண்புகள், தொழில்கள், வாய்பாடுகள் தோன்றின.

இவ்வாறு வளர்ந்த சொற்களால் நிலைப்பாட்டுக்களும். இலக்கணங்களும். பண்பாட்டுக்களும், சுவை புணர்த்தும் கூத்துக்களும், நாடகங்களும், பலகல்வி நூல்களும் நிறைந்து குற்றமற்று விளங்குவது தமிழ் ஒன்றேயாம். அதனால் தமிழ் இனிமையுடையதேயாம். இயற்கையில் அமைவனவெல்லாம் அழகுடையனவேயாம். மக்களறிவுக்காவன எல்லாத்துறைநூல்களும் தமிழில் உள்ளன. பண்டைத்தமிழ் நூல்களிற் சொல்லாத பொருள்கள் இல்லாத பொருளேயாம்.

செயற்கை மொழிகளாவன:—

" இயற்கைமொழி யீற்று மிடையுந் தலையும்
மயக்கவெழுத் தம்முறுப்பும் மாட்டிப் — பயப்படவே
வேறுசில சொல்லும் விளைவித்து மல்குவித்துக்
கூறுடு தங்குழுவிற் குள்வழங்கி — வீறியொரு
நாட்டில் வழங்கியந்த நாட்டுச்சொல் லாகும்."

இந்தவகை வந்த மொழிகள் செயற்கை மொழிகளாம். அவை குடகம், தெலுங்கம், கன்னடம், துளுவம் முதலியனவாம். இவை தமிழரிற் பிரிந்து வேற்று நாடுகளிற் புகுந்தோர் பேசும் மொழிகளாம். அவர்கள் பிரிந்தகாரணங் கூறின் சொல்விரியும்.

இனி, கற்பனை மொழி யாது என்னில்;

“ இயற்கை செயற்கைச் சொற்களிலே
பொற்புடைய சொற்கள் பலபொறுக்கிக் – கற்பிதமாய்ப்
பின்முன் உறுப்பெழுத்தைச் சேர்த்துப் பிறழ்ந்திசைப்ப
மன்னுவே றொலியெழுத்தான் மாற்றியே-முன்னியற்கைப்
பான்மொழியிலுள்ள வியல்முதல பற்றுபோல்
மேன்மொழியுச் சில்லவியல், வேய்ந்துகொடு-நூன்
[மொழியாத்
தெய்வம் பொருட்டாகச் செய்யுள் வழக்காக.”

மக்கள் கற்பித்துக்கொண்டதாகும். அங்ஙனங் கற்பித்துக்கொள்ளக் காரணமென்னை எனில்,

“ உய்யும் புலமையர் ஓர் தெய்வங்–கைவந்த
துய்யநெறி யொன்றைத் தொடர்சலா லேகொண்ட
ஐயமொருகோ ளறைபொருளை–எய்யாதே
பல்வே றியற்கை மொழியாற் பயிற்றுதலும்
மல்குவித்த லும்மரிதா மற்றும்பல்–சொல்வழக்கு
மக்கட்கிடையி லொருமை வளராது
பொக்கமாம் வாழ்க்கைப் பொலிவு” என்று கருதி,

“ பன்மொழியரோர்நெறியர் பஃறேயர் பார்த்தலைவர்
மன்னி யொருங்கிலத்து வாய்ப்பச்சூழ்ந்து ”

தொர்க்கனராய் முன்சொன்னவண்ணஞ் செய்துகொண்டது. அவ்வாறு கற்பித்துக்கொண்ட கற்பனைமொழிகள் பலவுள. தமிழரும், தெலுங்கரும், துளுவரும், குடகரும், கன்னடரும், கங்கரும், வங்கரும், அறிவுடையவர்களாகக் கூடித் தங்கள் மொழிகளினின்று நல்ல சொற்கள் பலவற்றைத் திரட்டி ஒரு பொது மொழி கற்பித்தனர். அப்பொதுமொழிக்குப் பாலி என்று பெயரிட்டனர். அறிவு வளர்க்கும் மொழி என்பது அதன் பொருள். இப் பொதுமொழி உண்டாக்கக் காரணம், அக்காலத்துப் புத்தசமயம்

உண்டாகிப் பெளத்தச்சமயமாய் இருந்தமையே. அக்காலத்துப் பாலிமொழியிலே சமயநூல்கள் பலவும் எழுதினர். அதனால் அம்மொழி தெய்வமொழியாய்ச் சிறப்புப் பெற்றது. இக்காலத்தும் அழியாது செய்யுள் வழக்கிலிருக்கின்றது. அம்மொழிப்பற்றுடையோர் அதனை ஆரியம் என்பர்.

பின்னர் சமணர் தலையெடுத்து உலகெங்குஞ் பரவின காலத்தில், இசைப்பாக்கள் பாடுதற்காக அப்பாலி மொழியைச்சிறிது மாற்றி ஆரியம் என்று பாராட்டி, தெய்வமொழியாக்கினர்.

அக்காலத்துத் தமிழ்நாடு பெரும்பான்மையும் புத்தர் சமணர்களால் நிறைந்ததாயினும், அப்புதச் சமயக் கொள்கைகட்குப் பொருந்தாராகிய தமிழர் சிறுபான்மையர் இருந்தனர். இவர்கள் தமது நாட்டில் நிகழ்ந்த மாறுபாடு பொறாராய் நெஞ்சு புழுங்கித் தமக்குச் சீர்த்தபொழுது எய்துமென்று காத்திருந்தனர். காத்திருந்து, பண்டைத்தமிழர் சமயநெறியை ஒருவாறு திருத்திக்கொண்டு புத்த சமணரது புராண கதைகளையும் கலந்துகொண்டு, கடவுட்டன்மை (தெய்வதத்வங்களை) களை ஆராய்ந்து இசைப்பாடல்களாகப் பாடிப் பொதுமக்களை யொற்றுமைப்படுத்தித் திரட்டிக்கொண்டு, தலைவர்களை அரசர்களையும் பல்லாற்றானும் வசப்படுத்தி, தம் சமயக்கொள்கைகளைப் பரவுவித்தனர். அம்முயற்சிப்பயன் இருகூறாய் விரவிற்று. சைவம், வைணவம் என்னும் இரு சமயக்கொள்கை நூல்கள் தொகுக்கலாயின். இக்கொள்கைகளை எழுதுவதற்கு ஒரு பொதுமொழி இன்றியமையாததாயிற்று. ஆகவே முன்கூறிய ஆரியத்தையே திருத்தஞ்செய்து சம்ஸ்கிருதம் என்று செய்துகொண்டு பதிமொழியாக்கினர், அக்கணநாள் தொட்டே பொதுமொழி வேண்டாமென்ற கொள்கையுடையாரும் கலந்தேயிருந்தனர்.

அதனாலேயே தமிழ் சிறந்ததெனவும், ஆரியம் சிறந்ததெனவும் வழக்கிடும் போராட்டமும் உடனிகழ்ந்தது.

சம்ஸ்கிருதம் என்றால் நன்றாகச் செய்தது என்பது பொருள். அந்த சம்ஸ்கிருதத்தைத்தான் இப்போது உலகப் பொதுமொழி என்றும், தெய்வமொழி என்றும் புகழ்கின்றார்கள். அதனை ஏகான்ம வாதிகளும் கைக்கொண்டு அதனது ஆதார பலங்கொண்டு பண்டைய வழக்க பழக்கங்களையும் தமிழர் ஒழுக்கத்தையும் சீர்கெட மாற்றித் தமிழையும் தமிழரையும் நிந்தனை செய்வோராயினர். "நண்டுசிப்பி வேய்கதலி நாசமுறுங்காலத்துக் கொண்டகருவளிக்குங் கொள்கைபோல்" தமிழ் சீர்கெடுங்காலத்துச் சம்ஸ்கிருதத்தை அளித்தது. அந்த சம்ஸ்கிருதப் பற்றுடையார் தமிழ்நாட்டில் பலிந்து விட்டதனால் தமிழ்ச் செய்யுள்களிலும் பேச்சிலும் அதனைப் பெருவழக்காய்க் கலந்துவிட்டனர். அதனை ஏகான்மவாதிகளாகிய பிராமணர்கள் தம்முடையதாகவே மதித்து அதனால் பக்களுள்ளே தமக்கு மகிமையுண்டாக்குதல் கருதி அதற்கே பெருமை தேடுகின்றனர். பிறநாட்டிலிருந்து வந்த ஐரோப்பியரும் பேச்சுத்தமிழ், செய்யுள் தமிழ்கள் சம்ஸ்கிருதம் பெருகக் கலந்துகிடப்பது கண்டு, அது அம்மொழியினின்றும் வந்ததாமென்றும் மயக்கங்கொண்டு, அதனைப் பாராட்டிப் பயிலாது விட்டனர். இம்மட்டோ! ஆரியரும் (பிராமணரும்) ஐரோப்பியரும் (அவரும் ஆரியராதலால்!) இருவருமாகக்கூடி அதிகார முறைகளில் அமைந்திருக்கின்றமையால் தம்மால் இயன்றமட்டில் பேச்சுமொழிகள் தலையெடுக்காவண்ணம் செய்கின்றனர். அவர்கள் அங்ஙனஞ்செய்கின்றார்களென்பது, அணித்தில் சென்னை யூனிவர்சிட்டி செனேட்டில் சம்ஸ்கிருதத்திற்கு ஒரு புரோபெசர் வேண்டுமென்று தீர்மானித்து பேச்சுமொழிகளைக் கருதாது விட்டதனால் நன்கு விளங்கும்.

ஏதோ அரையும் குறையுமாய் எம்மனதிற்றோன்றினவற்றைக் கூறினோம். இதனால் தமிழ் இயற்கைத் தனிமொழி என்பதும், அது பண்டைக்காலத்தே மிகச்சிறந்து விளங்கியிருந்தது [illegible] இணையான பிறமொழி இல்லையென[illegible]ருமை கெடுமாயின் தமிழரே கெடுவ[illegible]மை, அதனைச் சீர்கெடுத்தழிக்க ஆரிய அபிமானிகளும் பிறரும் பெரும்பாடு படுகின்றார்கள் என்பதும் அந்நிலை வரு[illegible] காத்துக்கொள்ளுதல் தமிழரது கடமை என்பதும் ஒருவாறு காட்டினோம். நாமும் தமிழும் நன்னிலையெய்த வேண்டின், தமிழில் பொதுவே பிறமொழிக் கலப்பும், சிறப்பாய் ஆரியமொழிக்கலப்பும் ஒழிந்து தமிழ் தூய்மையடைதல் வேண்டும். இதுபற்றி, சென்ற 1918ம் ஆண்டில் நிகழ்ந்த முதலாவது தமிழ்ப்பண்டிதர் பெருங்கூட்டம் காண. சீர்காழியிலிருந்து வந்திருந்த சுவீடன் பாதிரியார் ஒருவர் எமக்கறிவுறுத்தியது இது:—

“எனக்கு உரியநாடு சுவீடன். நான் பேசும் மொழி சுவீடிஷ். நான் ஐரோப்பிய மொழிகள்பல நன்கறிவேன். நான் இந்தியாவுக்கு மிஷனரியாக வந்து பல யாண்டுகளாயின. வந்து தமிழ் முதலாகப் பல மொழிகளைப் பயின்றேன். தமிழும் நன்கறிவேன். நான் அறிந்த மொழிகளிலெல்லாம் தமிழுக்கு ஒப்பான பிறமொழி கண்டிலேன். தமிழ் தனிமொழியென்பதும், அதுவே முதன்மொழி என்பதும் துணிந்து கூறுவேன். தமிழ்மொழியின் இக்காலநிலை எவரும் உண்மை காணுவராயின் இரங்கத்தக்கதே. நீவிர் செய்யக் கிடப்பதொன்றுண்டு. பல யாண்டுகளுக்கு முன் எமது நாட்டில் எமது மொழியைச் சீர்திருத்த வேண்டுமென்ற ஒரு உணர்ச்சிபரவிற்று. ஐரோப்பாவில் பல நாடுகளில் போலவே எமது நாட்டிலும், லத்தீன், பிரஞ்ச் மொழிகளைத் தாய்மொழியொன்று

பொய்யான நம்பிக்கை பரவியிருந்ததனால் லத்தீனும், பிரான்சும் எங்கள் மொழியில் மிகுந்து கலந்திருந்தன. எங்களில் மொழிப்பயிற்சி மிகுந்த சிலர்கூடி ஒரு கல்விக்கழகம் (Academy) நிறுவினோம். எங்கள் மொழியில் உள்ள நூல்களில் விரவிக்கிடந்த பிறமொழிச் சொற்களையெல்லாம் களைந்தோம். எங்கள்மொழியில் அதற்குமுன் இல்லாதிருந்த வரையறுப்புச் சொற்கள் (Technical words) கலைச்சொற்கள் (Scientific Terms) முதலியவற்றிற்கு எங்கள்மொழி முளைச் சொற்களைக் கொண்டே புதுச்சொற்கள் ஆக்கிக்கொண்டோம். எல்லா நூல்களுக்கும் புதுப்பதிப்புகள் செய்தோம். இப்போது எங்கள் சுவீடிஷ்மொழி கலப்பற்ற தூய்மையுடையதாய் விட்டது. அவ்வாறே நீவிரும் செய்தல் நலம். புலவர்கழகம் ஒன்று நிறுவுங்கள். பிறமொழிக்கலவையின்றித் தமிழ்நூல்களைத் திருத்திப் பதியுங்கள். இம்முயற்சியில் அதிகாரமுறையில் உள்ளாரையும் வசப்படுத்திக் கொள்ளுங்கள்."

வேற்று நாட்டாராய், வேற்றுமொழியாளராயினும், உண்மையறிவுடையராதலால், அம்மிஷனரியார் இவ்வாறு ஊக்கி அறிவுறுத்தினார். நம்மவர்களுக்கு இந்த எண்ணந்தானும் தோன்றாமலிருப்பதும், தோன்றினோர் எவரேனும் அதுபற்றி உரைப்பாராயின் அவர்மேற் சீறி விழுவதும் செய்வாராயின் என்னென்றுரைப்பது!

ஆதலின், நாம் செய்யத்தகுவன எவை யென்னில்,

... களை இடைச்செருகல்
... றங்கள் நீக்கி அச்சிடு

222935

௨. இன்னும் வெளிவராமல் மறைந்து கிடக்கும் பண்டைத் தமிழ்நூல்கள் வெளிவருதல் வேண்டும்.

௩. “மறைமுதற் கிளந்தவாயன்; விடையுகைத்தவன்; கடுக்கவி[illegible]பெறுகண்டன்;” எனவரும் பாடல்களைப் பா[illegible]ல் மாத்திரம் தமிழ் வளர்ந்து விடாது. தமிழ் நூல்களை யெல்லாம் நுணுகி ஆராய்ந்து அவற்றின் சிறப்பியல்புகளை எழுதி வெளியிடுதல் வேண்டும்.

௪. தமிழர் ஏய்ப்போர்க்கு இணங்கி ஏமாறுமல் கழிப்பனவைகளைக் கழித்து, மாணவர்களுக்குத் தம்மிடத்தும் நாட்டிடத்தும் பற்றுண்டாகும்படி நூல்களைப் பதிக்கவேண்டும்.

௫. நூற்பொருள்களைக் கல்வி மிகுதியில்லாதவர்களும் எளிதில் உணரும்படித் தூய தமிழில் உரைநடையில் எழுதி வெளியிடுதல் வேண்டும்.

௬. தமிழ்ச்சொற்கள் அவை குறிக்கும்பொருள் இவையென விளங்குமாறு சொற்றொகைச்சுவடி வெளியிடுதல் வேண்டும்,

௭. மருத்துவம், வானநூல், பொருள்நூல், அளவைநூல் முதலிய கலைநூல்களைத் தெளிவான பொருளெழுதி வெளியிட வேண்டும்.

௮. புதுக்கலை நூ[illegible]ளைக்கா வெளியிடவேண்டும்.

[illegible]றைந்துள்ள பொருள்நூல்களை

௯. பிறமொழியி[illegible]ல் வேண்டும்.
மொழிபெயர்த்து ம[illegible]

௰. தமிழர் வரலாறு, நாட்டு வரலாறு, மொழி வ[illegible]
லாறு, செட்டுநூல், அரசியல் முதலியன [illegible]
தெள்ளிய நடையில் உண்மைதோன்
வெளியிடல் வேண்டும்.

௰௧. இன்னும் இவைபோன்ற [illegible]
ழர் முற்படவேண்டும். [illegible]
அவைத்தலைவரவர்களே! அ[illegible]

[illegible]றித்தவை நிகழ்தற்கு ஏற்றன்வாக[illegible]
வுகளை முன் வைக்கின்றோம். அவைக[illegible]
[illegible] தூக்கி ஆதரித்துத் தேற்றுவீர்களென
கேட்டுக்கொள்ளுகின்றோம்.

தீர்வுகள்.

1. தமிழ்நலம் பேணுதற்கு [illegible]புலவ
கல்விக்கழகம் (Academy) ஒன்று திரிசிரபுரத்தில்
நிறுவவேண்டும், அதில் இலக்கணம், இலக்கியம்,
சமயம், மருத்துவம், வானநூல், தேச சரித்திரம்,
பொருள்நூல், தொழில்நூல், குணநூல், அளவை
நூல் முதலிய பல துறைகளுக்கும் தனித்தனியே புல
வர்கள் நியமிக்கப்படவேண்டும். இவைகளை நிறை
வேற்ற கீழ்க்கண்ட பெருமக்கள் கூடிய ஒரு கமிட்டி
ஏற்படவேண்டும் :—

1. கனம் திருவாளர் சிவஞானம் பிள்ளையவர்கள் வ[illegible]
சித்துறை அமைச்சர்.

2. திருவாளர் பா. வே. மாணிக்கம் நாயக்கரவர்கள்

,, M. நாராயணசாமி பிள்ளையவர்கள் M.A., B.L.

திருவாளர் M. வெங்கடசாமி நாட்டாரவர்கள்
T. V. உமாமகேசுவரம் பிள்ளை அவர்கள்
அ சிவப்பிரகாசம் அவர்கள்
M. S. பூர்ணலிங்கம் பிள்ளை அவர்கள்

கல்விக்கழகத்துக்கு அடிப்படை
ய ஆங்காங்கேயுள்ள தமிழ்ச் சங்கங்
சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டும்.

லக் கழகத்தில் தமிழ்ப்புல
ssors) இருவரும், வெளியிடும்
யமிக்கும்படி அரசியலாரையும் பல
ரையும் கேட்டுக்கொள்ளவேண்டும்.

ப் பாடசாலைகளிலும் கல்லூரிகளிலும்
ல் B. A. Honour வகுப்புவரையில்
க் கற்கும் இரண்டாவது மொழி
வண்டுமென்று வற்புறுத்தவேண்டும்.

5. ... Leterature க்கு இருப்பதுபோல B.A. Honours முறையில் தமிழ் தனிமொழியாகப் பாடம் ஏற்படவேண்டும்.

6. Oriental Title Examination வித்துவான் பரிசை முதலியவைகளில், சம்ஸ்கிருதம் முதலிய மொழிகளைப்போல தமிழும் தனிமொழியாகப் பாடங்கள் ஏற்படவேண்டும்.

7. தமிழ் Classical மொழியாக அரசியலார் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும்.

8. தமிழ்ப்புலவர் கல்விக்கழகமும், பண்டித பெருங்கூட்டங்களும் நடைபெறுதற்குத் தனியே கட்டடம் ஒன்று கட்டுவதற்குப் பொருள் சேர்க்கவும், அதற்கேற்றன செய்யவும் ஒரு கம்மிட்டி ஏற்படுத்த வேண்டும்.